

*Podseti me
zašto mi je uopšte
potreban frajer*

KLODIJA KEROL

Prevela
Sanja Bošnjak

Laguna

Naslov originala

Claudia Caroll

REMIND ME AGAIN WHY I NEED A MAN

(Sometimes it's easy to forget!)

Copyright © Claudia Caroll 2006

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mojoj velikoj prijateljici Marion O'Dvajer, koja je,
dok smo se jedne sunčane letnje večeri šetale
Ulicom Doson u Dablinu, dala naslov ovoj knjizi.*

Zahvalnice

Veliko vam hvala, Merijen Gan O’Konor, moja predivna zastupnice, za sve što ste protekle godine učinili za mene. U oktobru, ova neverovatna žena me je nazvala sa Sajma knjiga u Frankfurtu sa prelepim vestima da je prodala američka prava ove knjige *Harper Kolinsu* u Njujorku. Hvala mnogo i vama, Kler Vahtel, Šone Grifine, i svima koji radite u toj famoznoj kancelariji u Istočnoj 53. ulici. Uživala sam u našem susretu prošlog novembra i jedva čekam početak naše saradnje.

Hvala ti, Pet Linč, na tvom strpljenju i humoru. Postala si mi tako dobra prijateljica.

Hvala i tebi, božanstvena Frančeska Liversidž, na tvojoj podršci, i što si učinila sve da mi olakšaš posao. Gnjavaću te sve dok ponovo ne izađeš sa mnom u Dublinu! I hvala svima u *Transworld pablišersu* u Londonu, naročito Niki Džins, koja je zaista uložila veliki trud da mi pomogne da ova knjiga ispadne kako treba. Hvala takođe i ljupkoj Lori Šerlok na svemu što je učinila: jedva čekam tvoju sledeću posetu Dublinu! Hvala i Vivijen Gareth na ljubaznim rečima, koje su mi zaista prijale.

Hvala Diklanu Hiniju, i Džil i Sajmonu Hesu, koji veoma vredno rade. Ne mogu biti zadovoljnija, srećnija ni zahvalnija što ste deo mog života.

Hvala ti, Viki Setlou, za neverovatnu prodaju mojih knjiga širom Evrope. Pravo je zadovoljstvo videti da mi se knjiga prevodi i na jezike koje ne razumem.

Hvala čitavoj mojoj porodici na njihovoj toliko potrebnoj podršci, naročito mami i tati (koji su jednom otputovali do čuvene dablinske knjižare da bi slikali izlog koji su mi u prodavnici ljubazno posvetili – ne šalim se). Hvala Pediju i Semu, Ričardu, Lili, Elen i čitavoj porodici u Škotskoj, Mai, Tedu, Sekvoji, Voriku i Eli.

Hvala Klelji i gospođici Klari Bel Marfi što su odlazile sa mnom na potpisivanje knjiga i bile moji anđeli. Makar nam to bilo poslednje, nas tri ćemo otputovati na još jedan odmor, i ovog puta *neću* prihvatiti ne kao odgovor.

Posebno zahvaljujem svim svojim fantastičnim prijateljima, naročito Pet Kinevan, Karen Nolan, Lariju Fineganu, Suzani Makhju, Šonu Marfiju, Marion O'Dvajer, Alison Makeni, Fionni Lejlor, Šeron Hogan, Alisi Prenter, Karen Hejstings, Kevinu Rejnoldsu, Kevinu Marnejnu i, naravno, porodici Gan. Zaista ne znam šta bih radila bez vas.

Hvala Aniti Notaro, divnoj prijateljici, sjajnoj susetki i nepresušnoj inspiraciji.

Hvala svim predivnim ljudima koji su ušli u moj život otkako sam počela da pišem, naročito Patriši Skenlan, Kejt Tompson, Sari Veb i Marisi Makl.

Hvala Dereku Malveju; radujem se radu sa vama i nadam se da vas neću izneveriti!

Konačno, nakon četrnaest srećnih godina, donela sam neverovatno tešku odluku da napustim *Fair City*, tako da se mogu posvetiti pisanju. Želim da zahvalim svima u ekipi što su svih ovih godina bili tako dobri prema meni, naročito Nilu Metjuzu (koji je veoma ljubazno izjavio da će ostaviti otvorena vrata kako bi Nikola mogla da se vrati), Kevinu Makhjuu, Meri Halpin, Karen Nolan, Elejn Volš, Ferdiji Makeni, En Majler, Džoniju

Kalenu, Toniju Tormeju, Džimu Bartliju, Tomu Hopkinsu, Uni Kroford O'Brajen i, naravno, jednoj jedinoj Džoani O'Hari. Ne možete ni zamisliti koliko ćete mi svi nedostajati, ali molim vas da zapamtite, nadohvat sam vam ruke...

Prolog

NE ČEKAJ SUDBINU, DA NE BUDE KASNO!

Već prvi red mi je odmah privukao pažnju.

OVO JE TVOJA GODINA!

...Glasio je krupni natpis na kancelarijskoj oglasnoj tabli. Ali sva sam se zajapurila od onoga što je usledilo.

TVOJA GODINA ZA UDAJU!!!

Dala sam sve od sebe da izgledam smireno i nezainteresovano i pretvarala sam se da sam se potpuno udubila u gomilu oglasa za prodaju polovnih automobila fijat punto i kastriranih mačora.

***OVAJ KURS ĆE VAM ZAUVEK PROMENITI ŽIVOT!
NAUČIĆEMO VAS KAKO DA NA VAŠ LJUBAVNI
ŽIVOT PRIMENITE PRINCIPE HARVARDSKE ŠKOLE
MARKETINGA I RAZMENIĆETE TO ČUVENO
„DA“ DO KRAJA GODINE!***

Nastavila sam da čitam. Pa zar vi ne biste?

SUOČIĆETE SE SA SVIM SVOJIM PRETHODNIM VEZAMA, POKAZAĆEMO VAM GDE STE GREŠILI, TAKO DA ĆETE PRIGRLITI BUDUĆNOST I SAMOUVERENO KRENUTI NAPRED S PARTNEROM SVOJIH SNOVA! ZA SVE ŽENE PREKO TRIDESET PETE KOJE SU SPREMNE DA STANU PRED OLTAR, REŠENJE JE JEDNOSTAVNO. DOĐITE NA MOJE VEČERNJE ČASOVE, UPIŠITE SE NA MOJ PROGRAM OD DVA-NAEST KORAKA I NAĆI ĆETE SE JEDNOM NOGOM U TOJ HALJINI VERE VANG I PRE ZAVRŠETKA OVE GODINE!

I tu negde i počinje moja priča...

Prvo poglavlje

Klub Divnih devojaka

Zaposlena sam kao zamenica producenta jedne sapunice i često pomislim da bi krilatica pogodna za ovaj posao glasila prilično jednostavno: „MRZIM GLUMCE!“ Dobro... da se tačnije izrazim, sve glumce osim mog dragog prijatelja Džejmija Frenča, počasnog člana Divnih devojaka, sa kojim se nešto kasnije večeras nalazim.

Trenutno, u pauzi između dva glumačka posla, Džejmi radi kao konobar u *Nošu*, trendi restoranu u srcu dablinskog Templ bara, u kome se služi samo proteinska hrana i u koji dolaze slavne osobe. Mada, kako Džejmi kaže, zovu ga restoranom za slavne samo zato što je Enja jednom tamo popila kafu. Pričalo se takođe da je jednom ušao i Bono da se raspita za neku adresu, ali kasnije se ispostavilo da je to bio samo neko ko liči na njega. U svakom slučaju, večeras je žurka povodom *Nošovog* prvog rođendana i ja i ostale Divne devojke idemo tamo. Izraz „devojke“ ovde koristim u najširem mogućem smislu, jer sve smo već u kasnim tridesetim, ali nijedna još ne želi da diplomira i prekvalifikuje se u „pravu odraslu ženu“. Bar ne još.

Dobro. Divna devojka broj jedan jeste Kerolajn, koja je lako i bez imalo truda najlepša među nama. (Mada, moram da priznam, nešto se baš i ne takmičimo.) Kerolajn je prelepa,

čarobna, jednostavno neverovatna. Kad porastem, volela bih da budem ona. Ona mi je najstarija i najprisnija drugarica, još otkako smo se upoznale u osnovnoj školi, kada smo obe bile izabrane da glumimo anđele u školskoj božićnoj predstavi. U njenom slučaju, uloga joj je stopostotno odgovarala.

Dve stvari o Kerolajn: a) veoma kratko je živela životom slobodne devojke; i b) za ovih trideset i nešto godina koliko je poznajem, nikada, ali baš nijednom nije bila neraspoložena. Podjednako lepa (izgled plavuše iz grupe ABBA) i pametna, nakon fakulteta se kratko profesionalno bavila manekenstvom, a zatim je uradila ono što bi sve trebalo da uradimo. Udala se za svog dugogodišnjeg, zgodnog dečka Majka (metar devedeset pet, zubar, igrač ragbija i u svakom pogledu sjajan momak) i postala savršena slatka mamica sa dve savršene bebe koje kao da su pristigle pravo iz kataloga opreme za bebe. Veoma su bogati, nečuveno srećni i čak ih ne možeš ni mrzeti zbog toga. Oboje su jednostavno previše *dobri*.

A zatim, zvuk fanfara, tadadadaaaa, Rejčel. Ili Džoan Kolins. Tako smo je nazvali jer se već dva puta udavala iako nam je vršnjakinja. Ne šalim se. Prvi muž joj je bio Parižanin, izuzetno zgodan arhitekta koga je sreća još dok smo svi zajedno bili na fakultetu. Živeli su superprefinjenim životom u stanu u potkrovlju na Vest benku. Rejčel je odlučno odbijala da se uda za njega pravdajući se da njenu majku daleko više nervira to što žive nevenčani.

E, tu su se stvari zakomplikovale. Postoji nešto što vam nisam rekla o našoj Rejčel, jedna naša zajednička šala koju bi trebalo da objasnim. Mi kažemo da Rejčel luči smrtonosni feromon. Kao da joj kroz pore izbija hemikalija koja šalje sledeću poruku: „Ne tražim muškarca, muškarac mi nešto i ne treba, priđi mi samo korak bliže i prerezaću ti vrat.“ Ali što više feromona luči, sve je više tipova juri kao u nekom ubrzanom filmu Benija Hila. Da ironija bude veća, ja sam ta koja umire za frajerom kojeg bih mogla nazvati svojim, a oni od mene beže na kilometar,

dok Rejčel pak samo zareži na tipa i on se istog trena pretvori u kućence koje joj balavi u krilu. Često se pitam: možda slobodni frajeri nekako namirišu to moje očajanje, kao uostalom i njenu hladnokrvnost?

U svakom slučaju, da se mi vratimo Parizu i mužu broj jedan. Nakon što je godinama pokušavao da je ubedi kako joj je poigravanje s majčinim živcima slab izgovor da se *ne* uda, postavio joj je ultimatum. Ili raskidamo ili se venčavamo.

Znam, znam, obično je obrnuto, od žena se očekuje da muškarcima daju ultimatum tipa „ili seri ili ustaj sa šolje“, ali to je Rejčelin svet, a ne moj. Njoj se baš i nije raskidalo pa se, dok su bili na odmoru u Las Vegasu, naprečac udala za njega po uzoru na Britni Spirs, nakon što su čitavu noć pijančili. Svedoci su im bili dva čistača. A onda se dogodilo nezamislivo.

Vratila se u Dablin u kratku posetu, da nam svima saopšti vest, ali se grozno posvađala s majkom, koja je odskakala gotovo do plafona od besa kada je shvatila da nikada neće nogom obuvenom u cipelu Džimija Čua zakoračiti u ulogu nevestine majke. Tako je Rejčel, potpuno neočekivano, odlučila da uskoči na prvi let za Pariz, da se vrati kući i iznenadi svog novopečenog muža.

Velika greška.

Rejčel i danas tvrdi da se vrlo živo seća kako je pretrčala čitavo stepenište i bez daha otvorila vrata, da bi ga zatekla u krevetu s njihovom bliskom, zajedničkom prijateljicom. Zapanjena, nekako je uspela da se vrati do aerodroma *Šarl de Gol*, gde je shvatila da je potpuno dekontirana. Nije imala ništa. Čak ni za jedan telefonski poziv. Ipak je to bilo ono davno vreme pre mobilnih telefona. Zato je uradila ono što bi svako uradio u sličnoj situaciji. Sela je na kofer usred sveopšte gužve, sa cigaretom u ruci, i zaplakala.

Druga velika greška.

Dogodilo se da se upravo tog vikenda tamo održavala velika utakmica, i kafić na aerodromu bio je krcat navijačima koji su

se vraćali kući. Jedan od njih je primetio damu u nevolji (Rejčel pomalo izgleda kao zvezda nemih filmova iz dvadesetih, znate, snežnobela koža i tamna paž frizura, nešto poput Luize Bruks,* samo manje mišićava) i prišao je da joj pomogne. Bio je to krupan, snažan Novozelčanin, koji joj je tada izgledao kao dar s neba, jer joj je platio piće, avionsku kartu do kuće i ponudio se da broju jedan otkine glavu s ramena ako ona to želi. Za Rejčel je njihov susret bio romantičan kao da je u najmanju ruku dojahao na belom bojnom konju. Ko bi mu odoleo? Za godinu dana razvela se od broja jedan, udala za broja dva, da bi se nekoliko meseci kasnije razvela i od *njega*.

Mislite li da je ovako nešto moguće izmisliti?

„U rasponu od osamnaest kratkih meseci“, često kaže, „uspe-
la sam da se udam za dva najbeskorisnija muškarca i na severnoj
i na južnoj hemisferi. Za ime božje, za mog prvog muža vernost
je značila ne biti u krevetu sa više žena odjednom, a za drugog
muža predigra je bila to što bi oprao zube. Dakle, kada je roman-
tika u pitanju, to je to, ja sam dobila svoje mrvice. Ljubav i strast
su samo za tinejdžere. Stojim na ivici Grand kanjona, zurim u
ljubavnu provaliju koja se naziva samački život posle trideset
pete i znate šta? *Baš me briga*.“

Sada poseduje i vodi jedan od najluksuznijih i najskupljih
butika u Dublinu, oblači se bajno, pije kao bogata udovica, psuje
kao krojačica i verovatno je najzabavnija osoba koju poznajem.
Često mi padne na pamet da sam kroz druženje s njom najbliža
životu u Njujorku dvadesetih godina i druženju s Doroti Parker
u hotelu *Algonkvin*.

Klub Divnih devojaka (tako nas je krstila Rejčel) postoji
sada već gotovo dvadeset godina, otkako smo se nas četvoro
prvi put sreli na Dablinskom univerzitetu. Oni su mi najbolji
prijatelji/srodne duše/gradska porodica/rame za plakanje i bez

* *Louise Brooks* (1906–1985) – američka plesačica i zvezda nemih filmova.
(Prim. prev.)

oklevanja bih učinila sve za bilo koga od njih. Dobro, sve osim
da stignem na vreme.

„KASNIŠ!“, viču uglas kada ih konačno ugledam dok se
probijam kroz gomilu.

„Izvinjavam se, izvinjavam se, izvinjavam se“, dahćem,
„nevolje s glumcima na poslu.“

„Nemoj mi reći, Rob Ričards se za ručkom napio i počeo da
te spopada“, kaže Džejmi, koji se, iako bi trebalo da je na poslu,
druželjubivo smestio između druge dve Divne devojke.

„Grrr!“, režimo nas tri istovremeno.

Da objasnim, Rob Ričards već dugo glumi u televizijskoj
sapunici *Keltski tigrovi*, na kojoj sam ja tek nedavno počela da
radim. On učestvuje još od prve epizode, koja je počela da se
prikazuje pre čitavih deset godina, i u ono vreme bio je prilič-
no zgodan. „Možda ću zvučati kao izveštačena usedelica kakvu
uvek glumi Megi Smit“, rekoh, „ali mogu li da napomenem u
svoju odbranu da sam ga poljubila jedan jedini put na žurki u
studiju, da je bio Božić, bila sam usamljena, iskapila sam četiri
čaje pino noara na prazan stomak i, uostalom, znate šta uvek
kažem?“

„Božić nije za samce“, odgovaraju svi u horu, verno me opo-
našajući. Pa, ne mogu da se izvlačim; to *jeste* jedna od mojih
krilatica...

„Smejte se koliko god hoćete, lepe moje, ali to je živa istina.
Svaki praznik koji te natera da zažvališ frajera od kojeg bi u nor-
malnim okolnostima pobešla na drugu stranu ulice, i to samo
zato što šugavo parče plastične imele visi sa svetlucave kugle i
Džon Lenon peva *Marry Christmas (War is over)*, ne može biti
dobar ni za koga, zar nije tako?“

„Nije znala šta radi, časni sude“, izjavljuje Rejčel teatralno.

„Mogla je tako poljubiti i Bin Ladenu, koliko je bila svesna.
Ili koliko ju je bilo briga“, govori Džejmi.

„Ne obraćaj pažnju“, kaže umiljato Kerolajn vrteći pra-
men svoje duge plave kose. (I to potpuno prirodne. Časna reč.

Kerolajn kod frizera odlazi samo kada njenoj deci treba izvaditi žvaku iz kose.) „Uostalom, zar to nije neka vrsta ulaznice za rad na *Keltskim tigrovima*? Ne možeš zvanično postati deo ekipe sve dok te Rob Ričards malo ne propusti kroz šake.“

„To što je on gospodin Slavna Faca ne daje mu za pravo da se ponaša kao srednjovekovni vlastelin“, jetko izgovara Rejčel. „Frajerima kao što je on uopšte ne predstavlja problem da iskažu svoje ŠUS.“

„Svoje šta?“, pitam.

„Švalerske umetničke sposobnosti.“

„Znam da se retko događa, ali zar ne mrzite kada je Rejčel u pravu?“, kaže Džejmi.

Dobro, vreme je da se umešam i skrenem razgovor s ove krajnje neprijatne teme...

„Dobro, kako god, sutra snimamo njegovo veliko venčanje sa Glendom, a večerašnje završne pripreme su bile prava katastrofa. Ni on ni ona nisu naučili svoj tekst. Poslednja dva sata sam im ispisivala rečenice na oko metar visokim idiot-tablama jer su svi ostali iz kancelarije otišli kući. Kunem se da za tako ponižavajući rad kao što je posao zamenice producenta zaista nisam dovoljno plaćena.“

„O booože, Rob Ričards se ženi GLENDOM?“ Kerolajn, domaćica i majka, u stvari je jedina od Divnih devojaka koje prate seriju. „Nisam ni u snu mogla pomisliti da će se to zaista desiti. Mislim, ne nakon što ju je prevario sa Šantenjom na momačkoj večeri, a zatim joj to narednog dana priznao. A i toliko je dugo ležao u komi.“

„Dušo, zaista bi trebalo češće da izlaziš“, govori joj Rejčel gurajući netaknutu činiju tapasa. „Zašto ovde sva hrana podseća na povrćaku slepog miša?“

„Zato što je isključivo na bazi proteina“, strpljivo joj objašnjava Kerolajn.

„Ovo je protein? Mislila sam da je izolacioni materijal“, odgovara ona, hvata praznu šampanjsku čašu i preteći maše njome

ispod Džemijevog nosa. „Izvinite, lakejčiću? Hitno potrebna dopuna, molim vas.“

„O, baš si ljubazna!“, odgovara joj Džejms oduševljeno. „Zaista misliš da bih mogao proći kao lakej? Jer oni svi obično imaju oko šesnaest. Bog blagoslovio kremu od algi, to je sve što imam da kažem. O, ne mrdajte, lepotice moje, ali zgodan frajer na vidiku. Sećate li se onog božanstvenog menadžera o kojem sam vam pričao? Evo ga dolazi, ponašajte se prirodno, molim vas.“

Ovo izaziva upravo suprotno dejstvo, jer sve tri iskrećemo vratove za sto osamdeset stepeni da vidimo o kome on to priča.

„Previše je sirov za tebe, dušo“, kaže Rejčel.

„Kako to misliš, previše sirov?“

„Mislim, nije tvoj tip. Ne izgleda dovoljno umetnički.“

„Ma molim te, pa nije baš kao da je stigao sa žigosanja stoke s marlbomom u ustima.“

„Hej, samo ne želim da izlaziš s nekim za koga bi ljudi mislili da si ga upoznao u policijskoj stanici, na postrojavanju osumnjčenih...“

„Ne trudi se da završiš tu rečenicu, Rejčel“, prekida je Džejmi, pomalo uvređen. „Nastavak tog štosu gledaču u seriji *Prodaja antikviteta*.“

Neko sa strane bi možda pomislio da su njih dvoje na ivici svađe, ali, u stvari, Džejmi i Rejčel su najbolji prijatelji. Tako se oni stalno bockaju. Međutim, meni se upravo taj trenutak učinio zgodnim da promenim temu.

„Imam novost.“

„I ja“, kaže Džejmi.

„Ja takođe, ali neka Amelija kaže prva“, Kerolajn je ljubazna kao i uvek. „Nikada joj ne dozvoljavamo da priča prva.“

Duboko udišem, a zatim iz torbe izvlačim oglas „NE ČEKAJ SUDBINU!“ i pažljivo ga širim nasred stola da svi mogu da ga vide.

„Dakle, šta mislimo?“, pitam ih puna nade.

Trebalo je da me već sama tišina upozori.

„Mora da nas zajebavaš“, kaže Rejčel proučavajući oglas. „Ti to meni ozbiljno govoriš da ćeš potražiti sve svoje bivše i pitati ih, šta? Čime sam te izluđivala dok smo se zabavljali? Pa to je stvarno ironično, Alanis Moriset.“

„Tako nekako, da.“

„I to će ti pomoći da nađeš srodnu dušu?“, razmahala se Rejčel. „Shvati, srce. Mi smo tvoje srodne duše. Sviđalo se to tebi ili ne.“

Dobro, možda i nije reakcija kakvoj sam se nadala, ali porađiću na tome...

„E baš ti hvala, dvostruka raspuštenice. Šta vi ostali mislite?“

„O, draga“, kaže Kerolajn primetivši moj povređeni izraz lica. „Znam da si već dugo sama.“

„Daaa“, govori Džejmi, „još otkako si raskinula s *Onim-čije-se-ime-više-nikada-neće-spominjati*.“

Društvo odmah gura prste u grlo i oponaša povraćanje na sam nagoveštaj imena osobe koju je Džejmi upravo pomenuo, na šta sam čvrsto rešila da ne obratim pažnju. Nije ni vreme ni mesto.

„Ako izostavim njega, od tridesete pa nadalje uglavnom sam sama, sem nekoliko groznih izlazaka o kojima nećemo ovom prilikom.“

Rejčel se likujući smeje. „Sećaš se onog tipa s kojim si imala sastanak naslepo, a na kraju se ispostavilo da je pripadnik IRA?“

„Pa, to samo pokazuje da sam hrabri mali vojnik“, odgovoram joj blago drhteći od uspomene na taj događaj. „I spremna sam da zakoračim iz svog sigurnog i udobnog okruženja. Mislim, ako žena ne može naći muža među civilima...“

„Ako me je svakodnevno gledanje televizije nečemu naučilo“, nežno me prekida Kerolajn, „onda je to da te čovek tvojih snova negde čeka, i srešćeš ga kada dođe pravo vreme. Tu sudbina mora umešati prste. Iskreno, mislim da su te stvari daleko veće od nas. Zaista.“

„Da sam ja u braku s onakvom frajerčinom, verovatno bih isto mislio“, kaže Džejmi. „Vidi, svima nam je jasno da stvarno želiš da budeš s nekim, Amelija...“

„Ne, bila sam ja sa dosta njih. Nije *to* ono što želim. Hoću da se udam. Izvinjavam se ako zvučim staromodno, ali *hoću da imam muža*. Gledajte, recimo da doživim osamdesetu, ispada da sam već gotovo pola života proživela sama. Volela bih da pronađem nekoga s kim bih podelila drugu polovinu, to je sve. Da, tačno, želim decu pre nego što za to bude kasno, ali tu su i neke druge, male stvari. Znate, samo... treba mi neko s kim bih nedeljom ujutro čitala novine u krevetu i, šta znam... neko ko će me zagrliti nakon napornog dana. Devojke, meni je trideset sedma, a izlazim još od šesnaeste. I zvanično sam istrošena, a gde je on?“

„U svakom slučaju, nije na nekom prokletom večernjem kursu“, izjavljuje Rejčel. „Osim ako ga on lično ne drži. Žao mi je, draga, ali suoči se s činjenicama. Ako se do sada nije dogodilo, onda i neće. Tajna srećnog života u našim godinama jeste da dostojanstveno prihvatimo da muškarci vole jake, nezavisne žene, ali samo ako su zgodne, seksi i mlađe od trideset pet. To ti je kao onaj čuveni citat; život usedelice ti je pomalo kao davljenje. Zaista predivan osećaj kad prestaneš da se boriš.“

U tom trenutku jedan visok, zgodan, doteran muškarac, i po izgledu i po odeći reklo bi se da ima pravi posao, prilazi Rejčel. „Čao“, javlja se samopouzdan. „Mogu li da vas častim pićem?“

„Odjebi“, kaže ona a da ga čak nije ni pogledala.

Vidite na šta sam mislila kada sam pričala o Rejčelinom smrtonosnom feromonu? Sirotan se pokunio i otišao a da me nije ni okrznuo pogledom i zato, odjednom, zauzمام odbrambeni stav. Lako je njoj, imala je dva muža. Lako je Kerolajn, vodi savršen život, i lako je Džejmiju, on menja momke kao što drugi menjaju cipele. Ja moram više da se trudim, to je sve. Amelija ne luči smrtonosni feromon. A ne mogu da se otmem utisku i

da mi je ovo zaista poslednja, ali baš poslednja prilika da nešto učinim u vezi s tim.

„E pa, sve drugo sam probala“, odgovaram. „Upoznavanje preko interneta, organizovane brze sudare, sastanke naslepo, kratko članstvo u agenciji za sklapanje braka *Nok*, ma samo kaži, sve sam probala. A uspeh? Nula posto. Negde sigurno grešim, zašto da ne pokušam i sa marketinškim pristupom? Mislim, velike korporacije troše milione na takve stvari, pa ako uspeva u svetu trgovine, zašto ne bi u svetu zabavljanja?“

„O, dušo“, nežno će Kerolajn, „tvoj život je divan upravo takav kakav jeste. Da navučеш malo moje cipele, posle nekoliko kilometara bi shvatila koliko je tebi u stvari lepo. Čitav vikend možeš da provedeš u krevetu ako želiš. Novčanik ti je pun para koje su samo tebi na raspolaganju.“

„Da, mi nevoljene i usamljene tako smo srećne.“

Svi praskaju u smeh, a nisam ni pokušavala da budem smešna.

„Shvatite, devojke. Ne znam zašto je tako, ali nekome je tako *lako* naći partnera, a meni je to kao da se penjem na Maunt Everest. Ponekad stvarno mislim... da je neko na mene bacio čini. Kao da je neka zla vila došla na moje krštenje, baš kao u Diznijevom crtaću *Uspavana lepotica*, i rekla: 'Dakle, imam dobru i lošu vest za tebe.' (U mojoj mašti ta zla vila priča pomalo kao mafijaški don.) Dobra vest je da će ti sve u životu biti sjajno, ali loša vest je da si osuđena da živiš sama. *Capeesh?*“

Možda neću uspeti da razbijem kletvu, ali jedno je sigurno. Ili ću postići cilj ili ću umreti pokušavajući. Ovo je ta godina.

Dajem sebi dvanaest meseci i ako se ništa ne dogodi, onda ću dostojanstveno odustati i provesti ostatak života tako što ću vikendima odlaziti na lezbejska pešačenja. Ostaviću uputstva u svom testamentu da mi na nadgrobni spomenik uklešu besmrtnu frazu: 'Ovde leži Amelija Lokvud, usedelica ove parohije. Jeste umrla neudata, ali se bar prokletu mnogo trudila.'“

„Pa, ja mislim da je to sjajna ideja.“ Sve se zainteresovano okrećemo prema Džejmiju. Očekivala sam da će me potpuno

ismejati. „Mislim, pogledaj se, Amelija. Ti si tako lepa; uvek te ogovaram iza leđa i tvrdim da si jedna od neotkrivenih lepota Irske. Znaš, nešto kao Antrimaska obala.“

„Upoređuješ je s pejzažem Severne Irske?“, pita Rejčel.

„Pokušavam da joj dam kompliment, devojke. Pogledajte je, prava SZR.“

„Šta?“

„Molim vas, zar ne gledate MTV? Superzgodna riba. Kada bi Ameliju igrala neka holivudska glumica, to bi morala biti... Meril Strip.“

„Pa njoj je preko pedeset!“, buni se Kerolajn.

„Mogu li da završim? Meril Strip pre dvadeset godina, u *Sofijinom izboru*. Znaete, kada je bila mlada i prelepa i imala dugu lepršavu kosu i neuhvatljivi sanjalački oreol. Ubitačna kombinacija.“

„Izabrao si nju samo zato što obe imamo velike noseve“, kažem.

„Nije tačno. Amelija, ovo ću reći samo jednom, uglavnom zato što je sada već vreme da pričamo o *meni*, ali ti si uspešna, talentovana, imaš predivan penthaus,* sjajan auto, posao snova a... da te pitam ovo, kako si provela prošlu subotu večer? Gledala si *Parkinsona*? Razgovarala telefonom s predstavnicima telešopa?“

„Ne, to čuvam za svoj rođendan.“

Sada se Rejčel kikoće.

„O, za ime božje, pogledaj! Profesorka se zove Ajra Vandergelder. Zaista želiš da upišeš kurs koji vodi žena po imenu Ajra Vandergelder? Zvuči kao majka iz *Rode*.“**

„Umukni, Rejčel“, kaže Džejmi. „Mislim da Amelija treba da proba. Već je toliko dugo bez dečka da će ljudi početi da misle da je LDSNDS.“

* Luksuzan stan s panoramskim pogledom na vrhu višespratnice, često s vrtom i balkonom. (Prim. prev.)

** *Rhoda* – američki televizijski sitkom iz sedamdesetih. (Prim. prev.)

„Šta je to?“, pitam nevino.

„Lezbejka dok se ne dokaže suprotno.“

Okrećem se Kerolajn.

„Daću ti sto evra ako smesta promeniš temu.“

„Ne, na mene je red!“, buni se Džejni. „Amelija je imala svoju priliku, a ja još nisam ni počeo da prepričavam svoju malu seksualnu avanturu od prošlog vikenda.“

„Možete li bar na minut prestati s tim prostačkim pričama?“, kaže Kerolajn, duboko udahne i napravi dramsku pauzu. „Ne bih volela da zvučim previše čedno, ali među vama se nalazi buduća majka.“

„Iii!!! Opet si napumpana!“, cičimo Rejčel i ja, ispuštajući gotovo ultrasonični zvuk dok je gušimo zagrljajima.

„Ali to je to“, kaže Kerolajn, „ovo je sigurno poslednje. Što bi moja majka rekla, nemoj imati više dece od prozora na kolima.“

„Sram me bilo, trebalo je da pogodim čim si poručila bezalkoholni bladi meri“, kaže Džejni pomalo prigušeno. „Taaaako sam srećan zbog tebe, draga, osećam se kao u nekom mjuziklu. Da li je još neko tako srećan, brodvejski srećan?“

Nekoliko sati kasnije, dok se uvlačim u krevet, razmišljam o Kerolajn. I Majku. I njihovom savršenom životu i njihovo dvoje savršene dečice, i trećem na putu. I kako su samo oboje srećni. E tu i tada donosim odluku. Pojma nemam šta će mi naredna godina doneti, ali u jedno sam sigurna. Udajem se.

Drugo poglavlje

Gotovo je sa sažaljevanjem

Naredni dan na poslu je kao na bojnom polju. Ništa neobično, samo do sredine popodneva još nisam dobila ni priliku ni malo privatnosti da podignem slušalicu i rezervišem sebi mesto na kursu za pronalaženje muža.

U ovakvim trenucima dođe mi da pozovem Džejn Loler, moju prethodnicu u *Keltskim tigrovima*, i ponudim joj čitavu moju godišnju platu i koji god izabere moj vitalni organ pride, samo da se vrati na posao. Međutim, Džejn je, iako mlađa od mene, srećno udata za sjajnog tipa i sada je na produženom porodijskom odsustvu, zbog čega sam ja i prebačena iz *Aktuelnosti* da je zamenim. Ljubomorna? Ja? Ogorčena? *Moi?**

U svakom slučaju, do guše sam u poslu jer biram novog glumca za jednu od glavnih uloga koja će se pojaviti u seriji za nekoliko nedelja. Ovo možda zvuči dovoljno jasno, ali u suštini to podrazumeva: a) kontaktiranje sa svim glumačkim agentima u Dublinu da vidim imaju li nekoga na spisku ko bi mi odgovarao; b) prosejavanje onih koji znaju da glume od onih koji ne znaju i, najteže od svega; c) izlaženje na kraj s Džejmijem,

* Franc.: Ja? (Prim. prev.)